

Arrest

nr. 213 097 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 2 januari 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 januari 2016.

1.2. Op 11 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 juni 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bakawol (stad Ghazni, provincie Ghazni). U bent Bayat van etnische origine en woonde bij uw familie (ouders, broers, zussen). U heeft uw middelbaar onderwijs afgemaakt en studeerde rechten aan een universiteit in Ghazni. U zat in het zevende semester toen u Afghanistan noodgedwongen moest verlaten.

Om uw studies te bekostigen, baatte u sedert enkele jaren een winkel uit. Deze was gelegen naast de meisjesschool van Bakawol. U verkocht drank en voedingswaren. Op een dag was u onderweg toen u staande werd gehouden door leden van de Taliban. Zij wilden u een jerrycan geven met daarin een gif. U zou dat gif moeten mengen in het eten en drinken van de meisjesstudenten. U weigerde, werd vervolgens geslagen en meegenomen naar een plaats. 's Avonds namen de Taliban u mee naar een moskee waar u het gebed moest meedoen. De imam kwam tussen en zei dat u zich eerst ritueel moest wassen. U trok zich terug in het toilet, waar u een raampje zag waarlangs u kon ontsnappen. U vluchtte weg, werd nog beschoten door mensen van de Taliban maar kon uiteindelijk op een traag rijdende vrachtwagen springen en zo ontsnappen. U keerde niet naar huis terug maar dook onder bij een bewaker die u tijdens uw vlucht ontmoette. Toen u die avond uw moeder opbelde, vertelde zij u dat de Taliban enkele uren daarvoor in huis waren geweest, op zoek naar u. U meende dat uw leven in gevaar was en uw vertrek werd voorbereid. U verbleef nog een week in een hotel in Ghazni. Vervolgens ging u naar Kandahar waar u nog eens een week in een hotel verbleef. Ondertussen reikte het Iraanse consulaat in Kandahar een visum uit waarmee u op 4 december 2015 naar Iran kon reizen. Van daar zette u uw reis verder. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 11 januari 2016 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gezocht en dreigt te worden vermoord. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw paspoort, een rapport en diploma van uw middelbaar onderwijs, een puntenlijst van de universiteit, enkele foto's waarop u in Ghazni en in de universiteit te zien bent, een betaalbewijs van het Iraanse consulaat in Kandahar en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u een zaak uitbaatte en eten en drinken verkocht aan de leerlingen van een meisjesschool. De Taliban zouden u hebben gevraagd om gif te mengen in dit eten en drinken, wat u zou hebben geweigerd. Vervolgens zouden uw problemen met de Taliban begonnen zijn. Om diverse redenen kan het CGVS hier geen enkel geloof aan hechten.

Ten eerste komt het hele gegeven op zich, als zouden de Taliban u een dergelijke eis hebben gesteld, bijzonder ongeloofwaardig over. Uit uw relaas blijkt immers dat u eerder nooit betrokken geraakte bij de activiteiten van de Taliban, laat staan dat u lid was van deze groepering. Het is dan ook zeer merkwaardig dat de Taliban u zomaar op straat zouden aanspreken, een jerrycan met gif zouden overhandigen en er ook van zouden uitgaan dat u zich bereid verklaart mee te werken aan terroristische activiteiten. Het is niet aannemelijk dat een winkelier en rechtenstudent zoals u zou instemmen met de moord op zoveel mogelijk meisjesstudenten. Dat de Taliban dit van u zouden hebben verwacht, kan evenmin worden aangenomen. Bovendien wijst het CGVS op het feit dat u een sjjiitische Bayat bent, en aldus in de ogen van de Taliban niet meteen iemand waarvan ze veel loyaliteit kunnen verwachten.

Dat men iemand zoals u zou hebben willen rekruteren voor een terreurdaad, maakt u op geen enkele manier geloofwaardig. Zelf zegt u overigens ook niet te weten waarom de Taliban zouden hebben gemeend dat u met hen zou willen samenwerken (CGVS, p.9).

Voorts stelt het CGVS vast dat u tijdens het persoonlijk onderhoud enkele zaken ter sprake brengt die u bij de DVZ nog geheel onvermeld liet. U verklaart dat u door de Taliban werd ontvoerd, dat zij u diezelfde avond nog naar een moskee brachten maar dat u vervolgens kon ontsnappen. U zegt dat u via een klein venstertje kon ontsnappen, dat u tijdens uw vlucht beschoten werd en dat u op een vrachtwagen kon springen die u naar veiliger oorden bracht (CGVS, p.6). Dit spectaculaire ontsnapingsverhaal bracht u evenwel vreemd genoeg niet ter sprake bij de DVZ. U zei daar louter dat de mullah van de moskee tussenbeide kwam en dat u zo weer vrij kwam (vragenlijst van 8 februari 2016, vraag 3.5). U argumenteert dat u bij de DVZ slechts een samenvatting van de feiten kon geven (CGVS, p.9). Wat dit betreft, kan worden gesteld dat dergelijke ontsnapping bezwaarlijk een detail kan worden genoemd en dat mag worden verondersteld dat u van dit soort zaken melding maakt. U zegt ook dat u eigenlijk bedoelde dat u dankzij de tussenkomst en bemiddeling van de mullah naar het toilet mocht, en dat u van daar kon ontsnappen (CGVS, p.9). Dergelijke uitleg komt gekunsteld over en kan geenszins overtuigen. Dat u zou zijn kunnen ontsnappen via een raampje van het toilet, is bovendien erg merkwaardig. Verwacht mag worden dat de Taliban, die op het punt zouden hebben gestaan een terroristische aanslag te plegen tegen de meisjesschool, alerter zijn en een gevangene beter in het oog houden. U beweert verder dat u na uw ontsnapping telefonisch contact had met uw moeder en dat zij u vertelde dat de Taliban u enkele uren daarvoor zouden zijn komen zoeken. Er zou een huiszoeking hebben plaatsgevonden, uw moeder waarschuwde u niet meer naar huis te komen (CGVS, p.6). Het CGVS merkt op dat u ook over deze huiszoeking niets gezegd heeft tijdens uw onderhoud bij de DVZ. U argumenteert opnieuw dat u uw verhaal "in het kort" vertelde (CGVS, p.9), wat weinig ernstig is. Mochten de Taliban werkelijk uw huis hebben doorzocht, op zoek naar u, dan zou u dit ongetwijfeld ook zo hebben verklaard bij de DVZ.

Verder kan worden gewezen op enkele andere incoherenties die de geloofwaardigheid van uw beweringen verder ondergraven. Zo verklaarde u dat u op weg was naar de stad Ghazni toen uw moeder u opbelde met het nieuws dat de Taliban een dreigbrief bij jullie huis achterlieten (vragenlijst van 8 februari 2016, vraag 3.5). Deze keer zegt u dat u al op hotel in Ghazni verbleef toen de mullah met de dreigbrief langskwam. Omdat u niet thuis was, zou hij het document weer hebben meegenomen (CGVS, p.7). U meent dat de tolk bij de DVZ zich vergiste, wat weinig aannemelijk is, te meer uit het door u ondertekende verslag blijkt dat u dit alles twee keer verklaarde. Bovendien blijkt uit het verslag van DVZ dat u na ontvangst van de dreigbrief besliste om uit Afghanistan weg te gaan, terwijl u bij het CGVS laat uitschijnen dat u die beslissing nam na een huiszoeking door de Taliban (CGVS, p.6). Dit is allemaal bijzonder merkwaardig. Verder verklaarde u tijdens een eerder gehoor dat u daags na uw aanvaring met de Taliban de mensen van uw dorp en de verantwoordelijken van de school op de hoogte bracht van de plannen van de Taliban (vragenlijst van 8 februari 2016, vraag 3.5). Dit luidt bij het CGVS wel enigszins anders. Gevraagd of u de schoolverantwoordelijken ging informeren, zegt u dat u uw familie de opdracht gaf de directie te contacteren. Uw moeder zou vervolgens met de directrice van deze school zijn gaan praten (CGVS, p.9). Als het CGVS wijst op uw eerdere verklaringen, past u uw relaas aan en zegt u dat u, nog voor uw moeder naar de school stapte, eerst zelf met de directrice belde (CGVS, p.9). Dergelijke onsamenhangend en incoherent relaas toont aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban.

Nog andere vaststellingen tonen aan dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ uitdrukkelijk dat u nooit een paspoort heeft gehad en dat u de grens met Iran illegaal overstak (verklaring DVZ van 8 februari 2016, vragen 24 en 31). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt evenwel dat u wel een paspoort heeft, dat u dit eerder al bezigde om met uw zieke vader naar Pakistan te gaan en dat u met een visum en dus op legale wijze naar Iran bent gegaan (CGVS, p.3, 4). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u louter dat u eerder zou hebben gezegd geen paspoort te hebben gehad, wat geenszins kan overtuigen.

Verder toonde het CGVS u tijdens het gehoor de Facebookaccount van een persoon genaamd N. B., waarop u te kennen gaf dat dit uw broer is (CGVS, p.12). Het CGVS stelt vast dat u geen melding maakte van deze broer toen de DVZ informeerde naar uw familiesamenstelling (verklaring DVZ van 8 februari 2016, vraag 17). U noemde wel L. en H. R., respectievelijk tien en zeven jaar oud, en aldus veel jonger dan deze N., die volgens u zeventien jaar oud moet zijn (CGVS, p.12). Dat u belangrijke informatie heeft achtergehouden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief

goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul, en hebt een naar Afghaanse normen bovengemiddelde opleiding genoten. U maakte uw middelbare onderwijs af en begon in 1391 (2012-2013) rechten te studeren aan de universiteit van Ghazni. U zat in het zevende semester (van in totaal acht semesters) toen u Afghanistan verliet (CGVS, p.5). Gevraagd naar uw professionele ambities, stelt u dat u graag procureur wilde worden. Gevraagd of u dan procureur wou worden in Ghazni of eender waar, antwoordt u in eerste instantie dat u dergelijke functie gelijk waar zou willen uitoefenen (CGVS, p.14). Er kan niet worden betwijfeld dat u in Kabul meer kansen op werk heeft dan in een provinciestad als Ghazni. Bovendien kan ook worden gewezen op de werkervaring die u al in Ghazni opdeed. Om uw universitaire studies te bekostigen, baatte u jarenlang een voedingszaak uit. Iemand met uw opleidingsniveau, ambitie en ervaring moet in staat worden geacht ook in Kabul aan de slag te gaan.

Verder gevraagd of u mensen kent in Kabul, stelt u dat uw klasgenoot M. er studeert. Verder zou u daar niemand hebben, u zou tot uw vertrek uit Afghanistan nooit in Kabul zijn geweest. Dit is toch enigszins twijfelachtig. Zo wijst het CGVS op één van uw Facebookprofielen (Ra. B.), een profiel waarop u kort na uw vertrek uit Afghanistan nog een foto postte. Het is toch enigszins opmerkelijk dat zes van uw achttien Facebookcontacten aangeven in Kabul te verblijven en te werken of er te hebben gestudeerd en gewerkt. Mogelijks kent u dus meer mensen in Kabul dan u wenst toe te geven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Tot slot kan worden vermoed dat uw familie niet onvermogen is. U kon universitaire studies doen en ook uw broer N. volgt momenteel middelbaar onderwijs. Toen uw vader ziek was ging u met hem voor medische zorgen naar Pakistan. Dit zijn zaken die niet voor elke Afghaanse familie zijn weggelegd. Bovendien kon uw familie uw vertrek bekostigen en werd het bedrag van 5500 dollar hoofdzakelijk met de verkoop van uw moeders juwelen gefinancierd (CGVS, p.16).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, het paspoort, de documenten van de middelbare school en van de universiteit, het betaalbewijs van het consulaat van Iran en de foto's waarop u in Ghazni te zien bent, bevestigen uw identiteit en herkomst. Echter, dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het CGVS stelt verder vast dat u niet in het bezit bent van documenten die de beweerde problemen met de Taliban zouden aantonen en de geloofwaardigheid van uw relaas hieromtrent zouden kunnen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 2 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update*" van mei 2018 (p. 1-34), de COI Focus "*Afghanistan. Security Situation Kabul city*" van 24 april 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance note: Afghanistan*" van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende nieuwe stukken neer: een verklaring van de bewoners en imam van de moskee (origineel) (stuk 1), een kopie van het paspoort van verzoekers vader (stuk 2), een kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 3), medische documenten van verzoekers vader (stuk 4), foto's van verzoekers ooms langs moederszijde waarvan één overleden is (stuk 5), de originele taskara van verzoekers broer (stuk 6), een foto van verzoekers broer (stuk 7), een foto van verzoeker in zijn regio van herkomst (stuk 8) en een USB-stick (stuk 9) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban omwille van zijn weigering om gif te mengen in het eten en drinken van meisjesstudenten van Bakawol. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet geloofwaardig is dat de taliban aan verzoeker gevraagd zouden hebben om gif te mengen in het eten en drinken van meisjesstudenten nu hij nooit eerder betrokken raakte bij de activiteiten van de taliban, laat staan dat hij lid was van deze groepering, bovendien dient opgemerkt dat verzoeker een sjiitische Bayat is en in de ogen van de taliban aldus niet meteen iemand waarvan ze veel loyaliteit kunnen verwachten en dat verzoeker zelf aangeeft niet te weten waarom de taliban gemeend zouden hebben dat hij met hen zou willen samenwerken; (ii) verzoeker zijn ontsnapping van de taliban en de huiszoeking die de taliban zouden hebben uitgevoerd na deze ontsnapping geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken en hoe dan ook dient opgemerkt dat zijn verklaringen als zou hij ontsnapt zijn door het raampje van het toilet ongeloofwaardig zijn; (iii) verzoeker bovendien incoherente opeenvolgende verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn moeder hem opbelde met het nieuws dat de taliban een dreigbrief bij hun huis achterlieten, alsook het tijdstip waarop hij besloot om uit Afghanistan weg te vluchten evenals over wie de mensen van het dorp en de verantwoordelijken van de school op de hoogte bracht van de plannen van de taliban; (iv) hij daarenboven op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft nooit over een paspoort te hebben beschikt en illegaal de grens met Iran te hebben overgestoken, terwijl hij op het Commissariaat-generaal aangeeft een paspoort te hebben en dus op legale wijze naar Iran te zijn gegaan; (v) verzoeker op het Commissariaat-generaal aangeeft dat het Facebookprofiel van N. B. toebehoort aan zijn broer, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit melding heeft gemaakt van deze broer en (vi) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48/2 en 57/7ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft aldus een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd daarentegen opgeheven bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het eerste middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door de taliban bedreigd zijn geweest omwille van zijn weigering om gif in het eten en drinken van studenten van de meisjesschool in Bakawol te doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.4.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen: *“Ten eerste komt het hele gegeven op zich, als zouden de Taliban u een dergelijke eis hebben gesteld, bijzonder ongeloofwaardig over. Uit uw relaas blijkt immers dat u eerder nooit betrokken geraakte bij de activiteiten van de Taliban, laat staan dat u lid was van deze groepering. Het is dan ook zeer merkwaardig dat de Taliban u zomaar op straat zouden aanspreken, een jerrycan met gif zouden overhandigen en er ook van zouden uitgaan dat u zich bereid verklaart mee te werken aan terroristische activiteiten. Het is niet aannemelijk dat een winkelier en rechtenstudent zoals u zou instemmen met de moord op zoveel mogelijk meisjesstudenten. Dat de Taliban dit van u zouden hebben verwacht, kan evenmin worden aangenomen. Bovendien wijst het CGVS op het feit dat u een sjitische Bayat bent, en aldus in de ogen van de Taliban niet meteen iemand waarvan ze veel loyaliteit kunnen verwachten. Dat men iemand zoals u zou hebben willen rekruteren voor een terreurdaad, maakt u op geen enkele manier geloofwaardig. Zelf zegt u overigens ook niet te weten waarom de Taliban zouden hebben gemeend dat u met hen zou willen samenwerken (CGVS, p.9).”*

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op een vermoeden en daarbij uit het oog verliest dat hij wel degelijk een gemakkelijk slachtoffer was voor de taliban nu zijn winkel zich situeerde naast de meisjesschool. Hij vervolgt nog dat het niet uitgesloten is dat de taliban van mening waren dat verzoeker de ideale dader zou zijn, vermits hij de buurt kende. Daarenboven wijst verzoeker erop dat het feit dat hij een Bayat is *“speelt een rol, weliswaar in het voordeel van verzoeker. Zo verzoeker zou ingegaan zijn op de vraag van de Taliban en zo hij zou zijn gearresteerd door de Afghaanse politiediensten dan was dat in de ogen van de Taliban gewoonweg een Bayat minder.”* De Raad stelt vast dat verzoeker zich met zijn betoog in het verzoekschrift beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het poneren van *postfactum*-beweringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en die hij op geen enkele objectieve wijze staaft, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

2.3.2.4.2. Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoekers opeenvolgende verklaringen verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten, die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnen.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst pertinent vastgesteld dat verzoeker zijn ontsnapping van de taliban - daargelaten de vaststelling dat deze op zich ongeloofwaardig is - en de huiszoeking die de taliban zou hebben uitgevoerd na deze ontsnapping geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een samenvatting van de feiten kon geven, waarbij hij benadrukt de finaliteit van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewoonweg anders is en hij voorts verwijst naar de arresten *“F.N. t. Zweden”* en *“M.A. t. Zwitserland”* om te betogen dat latere toevoegingen die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas serieus onderzocht dienen te worden en niet zomaar ter zijde kunnen worden geschoven wanneer informatie te laat zou zijn verstrekt of tegenstrijdig met eerdere verklaringen, zolang hiervoor een aanvaardbare verklaring kan worden gegeven, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid.

In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn relaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Bovendien stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt aangaande het tijdstip waarop zijn moeder hem opbelde met het nieuws dat de taliban een dreigbrief bij hun huis achterlieten. Zo geeft hij op de Dienst Vreemdelingenzaken immers tot twee maal toe te kennen dat hij werd ingelicht over de dreigbrief van de taliban op een ogenblik dat hij op weg was naar de stad Ghazni (administratief dossier, stuk 20, vraag 3.5.), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nochtans aangeeft dat hij al in een hotel in Ghazni verbleef toen de mullah van de moskee de dreigbrief van de taliban zou zijn willen komen afgeven aan verzoeker (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid tracht te vergoelijken stellende dat een vergissing van de tolk wel degelijk mogelijk is en het bovendien niet uitgesloten is dat het om een misverstand zou gaan, slaagt hij er niet in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van tolkproblemen/misverstanden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bevat immers geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaalproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het interview geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Zoals hoger reeds werd aangestipt heeft verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze hem werd voorgelezen, zonder voorbehoud ondertekend en aldus te kennen gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 20, p. 2). Daarenboven heeft verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal aangegeven dat het interview goed is verlopen (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het enkele feit dat hij eerst aangeeft dat hij zijn familie de opdracht gaf om de directie te contacteren al voldoende is om te concluderen dat zijn verklaringen overeenstemmen met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, komt hij in wezen niet verder dan het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij evenwel niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waarin staat te lezen: *"(...) Verder verklaarde u tijdens een eerder gehoor dat u daags na uw aanvaring met de Taliban de mensen van uw dorp en de verantwoordelijken van de school op de hoogte bracht van de plannen van de Taliban (vragenlijst van 8 februari 2016, vraag 3.5). Dit luidt bij het CGVS wel enigszins anders. Gevraagd of u de schoolverantwoordelijken ging informeren, zegt u dat u uw familie de opdracht gaf de directie te contacteren. Uw moeder zou vervolgens met de directrice van deze school zijn gaan praten (CGVS, p.9). Als het CGVS wijst op uw eerdere verklaringen, past u uw relaas aan en zegt u dat u, nog voor uw moeder naar de school stapte, eerst zelf met de directrice belde (CGVS, p.9). Dergelijke onsamenhangend en incoherent relaas toont aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban."*

Verzoeker voert geen verweer tegen de vaststelling dat hij inconsistente verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarop hij besloten heeft Afghanistan te verlaten, zodat de motivering dienaangaande onverminderd overeind blijft en geacht wordt als zijnde hier hernomen.

Tot slot bemerkt de commissaris-generaal nog op goede gronden dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft nooit over een paspoort te hebben beschikt en illegaal de grens met Iran te hebben overgestoken (administratief dossier, stuk 20, vragen 24 en 31), terwijl hij op het Commissariaat-generaal aangeeft een paspoort te hebben en dus op legale wijze naar Iran te zijn gegaan (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). Dit alles doet, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, wel degelijk afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.3.2.4.3. Tevens staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: *“Verder toonde het CGVS u tijdens het gehoor de Facebookaccount van een persoon genaamd N. B., waarop u te kennen gaf dat dit uw broer is (CGVS, p.12). Het CGVS stelt vast dat u geen melding maakte van deze broer toen de DVZ informeerde naar uw familiesamenstelling (verklaring DVZ van 8 februari 2016, vraag 17). U noemde wel L. en H. R., respectievelijk tien en zeven jaar oud, en aldus veel jonger dan deze N., die volgens u zeventien jaar oud moet zijn (CGVS, p.12). Dat u belangrijke informatie heeft achtergehouden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in zeer ernstige mate.”*

Verzoeker hekelt dat hij niet met dit gegeven geconfronteerd werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst in dit verband op artikel 17, § 2 van het KB CGVS: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het KB CGVS.

Waar verzoeker nog meent dat het feit dat hij op spontane wijze het Facebookprofiel van zijn broer toont erop wijst dat hij te goeder trouw is en dat het niet uitgesloten is dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verlopen is in optimale omstandigheden of dat hij te maken had met stress, dient erop gewezen dat het de *protection officer* was die aan verzoeker het Facebookprofiel van N. B. voorlegde en het dus allerminst verzoeker zelf is die dit profiel toonde. Bovendien dient erop gewezen dat indien elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, van hem/haar toch kan verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas, dan wel gegevens betreffende identiteit, herkomst, familiaal netwerk en leefwereld op een coherente en geloofwaardige wijze worden uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress of andere omstandigheden verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt immers nergens dat verzoeker in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen.

2.3.2.4.4. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De verklaring van de dorpsoudsten en de imam van het dorp Bakawal Markaz (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan de beweerde problemen met de taliban allerminst aannemelijk maken. De verklaring werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Het paspoort van verzoekers vader, de taskara van zijn vader, de taskara van zijn broer L. en de foto's van verzoeker in zijn regio van herkomst (stukken 2, 3, 6, 8 en 9 van het rechtsplegingsdossier, stuk 9) kunnen - daargelaten de vaststelling dat het paspoort en de taskara van verzoekers vader slechts kopieën betreffen die eenvoudig door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en die bovendien niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging en het feit dat een privéfoto eenvoudig geënsceeneerd kan worden - hooguit verzoekers herkomst en zijn identiteit, alsook deze van zijn vader en broer L. aantonen. Deze gegevens worden op zich niet in twijfel getrokken, zodat deze stukken dan ook niet vermogen de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De kopieën van medische documenten van verzoekers vader van het 'Bilal Hospital', van dokter A. A. B. en 'Islamabad Diagnostic Centre' (stuk 4 van rechtsplegingsdossier, stuk 9) zijn slecht leesbaar en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Overigens kunnen zij hooguit wijzen op medische problemen die verzoekers vader kent, doch houden zij geen verband met verzoekers beweerde problemen.

Ook de bij de aanvullende nota gevoegde fotokopieën van privéfoto's van verzoekers ooms en verzoekers broer (stukken 5, 7 en 9 van rechtsplegingsdossier, stuk 9), bieden alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Ook uit de video die verzoekers vermoorde oom langs moederszijde zou weergeven, valt niet af te leiden in welke omstandigheden en om welke redenen hij zou zijn vermoord. De foto's en de video bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij de taliban vrezen omwille van zijn weigering om gif te mengen onder het eten en drinken van de meisjesstudenten.

Verzoeker voert verder geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (map ‘Landeninformatie’), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul, en hebt een naar Afghaanse normen bovengemiddelde opleiding genoten. U maakte uw middelbare onderwijs af en begon in 1391 (2012-2013) rechten te studeren aan de universiteit van Ghazni. U zat in het zevende semester (van in totaal acht semesters) toen u Afghanistan verliet (CGVS, p.5). Gevraagd naar uw professionele ambities, stelt u dat u graag procureur wilde worden. Gevraagd of u dan procureur wou worden in Ghazni of eender waar, antwoordt u in eerste instantie dat u dergelijke functie gelijk waar zou willen uitoefenen (CGVS, p.14). Er kan niet worden betwijfeld dat u in Kabul meer kansen op werk heeft dan in een provinciestad als Ghazni. Bovendien kan ook worden gewezen op de werkervaring die u al in Ghazni opdeed. Om uw universitaire studies te bekostigen, baatte u jarenlang een voedingszaak uit. Iemand met uw opleidingsniveau, ambitie en ervaring moet in staat worden geacht ook in Kabul aan de slag te gaan.

Verder gevraagd of u mensen kent in Kabul, stelt u dat uw klasgenoot M. er studeert. Verder zou u daar niemand hebben, u zou tot uw vertrek uit Afghanistan nooit in Kabul zijn geweest. Dit is toch enigszins twijfelachtig. Zo wijst het CGVS op één van uw Facebookprofielen (Ra. B.), een profiel waarop u kort na uw vertrek uit Afghanistan nog een foto postte. Het is toch enigszins opmerkelijk dat zes van uw achttien Facebookcontacten aangeven in Kabul te verblijven en te werken of er te hebben gestudeerd en gewerkt. Mogelijks kent u dus meer mensen in Kabul dan u wenst toe te geven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchter alternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Tot slot kan worden vermoed dat uw familie niet onvermogen is. U kon universitaire studies doen en ook uw broer N. volgt momenteel middelbaar onderwijs. Toen uw vader ziek was ging u met hem voor medische zorgen naar Pakistan. Dit zijn zaken die niet voor elke Afghaanse familie zijn weggelegd. Bovendien kon uw familie uw vertrek bekostigen en werd het bedrag van 5500 dollar hoofdzakelijk met de verkoop van uw moeders juwelen gefinancierd (CGVS, p.16).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Verzoeker voert aan dat hij onvermogen is en wijst er in dit verband op het feit dat zijn vader landbouwer was en dat zij slechts 2 of 3 jerib grond bezitten in Afghanistan, hetgeen behoorlijk weinig is in vergelijking met andere bewoners. Ook de vaststelling dat verzoekers familie zijn reis uit Afghanistan kon betalen door de verkoop van juwelen, is volgens verzoeker geen reden om te twijfelen aan het behoeftig profiel van zijn familie en hemzelf. Daarnaast hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal slechts selectief rekening heeft gehouden met zijn verklaringen, meer bepaald benadrukt hij dat het feit dat hij universitaire studies kon doen louter toe te schrijven is aan het gegeven dat hij zelf een winkel uitbaatte. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij verklaard heeft dat zijn vader ziek was en hij aldus verantwoordelijk zal worden geacht voor zijn familie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel niet vermag hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen en er aldus niet in slaagt om aan te tonen dat zijn familie onvermogen zou zijn.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij zijn studies niet heeft afgemaakt en hij geen andere jobs heeft uitgeoefend en het hem een raadsel is hoe hij aan een job zou kunnen komen omdat een sociaal netwerk belangrijk is bij het vinden van werk, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het opwerpen van blote beweringen.

Er dient immers vastgesteld dat verzoeker wel degelijk verklaart het middelbaar onderwijs te hebben afgewerkt (administratief dossier, stuk 20, vraag 11) en aangeeft tot het zevende semester rechten te hebben gevolgd in een universiteit, zoals er ook zijn in Kabul (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15 en stuk 20, vraag 11). Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat verzoeker aldus een voor Afghaanse normen hoge scholing heeft genoten en dat hij daarenboven werkervaring heeft als uitbater van een winkel (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en stuk 20, vraag 12). Dit alles maakt dan ook dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker met zijn opleidingsniveau en ervaring in staat moet worden geacht ook in Kabul aan de slag te kunnen gaan.

Verzoeker wijst er voorts op dat het Commissariaat-generaal niet aantoonbaar is dat hij over een gewillig netwerk beschikt in de stad Kabul, nu er slechts melding wordt gemaakt van een paar “*nutteloze verwijzingen naar de zes facebookprofielen*”. Hij geeft daarbij tevens aan dat de commissaris-generaal niet betwist dat de stad Kabul voor verzoeker onbekend is en dat hij aldaar nooit heeft verbleven. De Raad benadrukt in dit verband dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: “*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*” (de Raad onderlijnt).

In zoverre verzoeker nog op uitgebreide wijze verwijst naar de socio-economische omstandigheden in de stad Kabul, de situatie van IDP's en de toenemende druk op de stad omwille van de hervestiging in de steden, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat een intern vestigingsalternatief zonder de beschikbaarheid van een netwerk nog steeds redelijk wordt geacht voor alleenstaande jongemannen in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen. Het louter aanhalen van algemene rapporten en nieuwsberichten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in *concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aanduidt waar of op welke wijze de commissaris-generaal zijn kwetsbaar profiel “*ten onrechte overschat*” heeft, noch hoe dit een invloed zou hebben op de overwegingen van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij aldus in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER